

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 543/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. T. K., B., zastúpeného advokátkou JUDr. I. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho „základného práva na spravodlivý proces“ rozsudkami Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 6 C 312/94 zo 4. februára 2010 a Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9 Co 207/2010 z 25. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. T. K. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. októbra 2012 doručená sťažnosť Ing. T. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho „základného práva na spravodlivý proces“ rozsudkami Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 C 312/94 zo 4. februára 2010 a Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 207/2010 z 25. novembra 2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom súdneho konania (jedným z navrhovateľov) o zaplatenie nájomného a vydanie bezdôvodného obohatenia.

Okresný súd vo veci samej rozhodol rozsudkom tak, že odporcovia sú povinní zaplatiť navrhovateľom 22 % úrok z omeškania zo sumy 198, 63 € od 1. júna 1995 do zaplatenia a navrhovatelia zaplatiť odporcom sumu 179,64 € s 22 % úrokom z omeškania od 21. februára 2006 do zaplatenia, konanie o vzájomnom návrhu v časti 253,63 € zastavil a vo zvyšku vzájomný návrh zamietol. Proti tomuto rozsudku podali navrhovatelia odvolanie proti výroku, ktorým bola priznaná odporcom suma 179,64 € s úrokom z omeškania, ale krajský súd rozhodnutie v napadnutej časti potvrdil.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uviedol, že podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie (tvrdil, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil), o ktorom rozhodol uznesením Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 32/2011 z 23. mája 2012 tak, že jeho dovolanie odmietol.

Sťažovateľ po právnej argumentácii k priebehu konania na základe uvedeného v petite sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Právoplatnými rozhodnutiami Okresného súdu Bratislava IV, zo dňa 4. 2. 2010, č. k. 6 C 312/94 a Krajského súdu v Bratislave, zo dňa 25. 11. 2010, č. k. 9 Co 207/2010 boli porušené práva sťažovateľov na spravodlivý proces a preto ÚS SR tieto rozhodnutia ruší a vracia vec Okresnému súdu Bratislava IV na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Predmetom sťažnosti (vychádzajúc z jej petitu, ktorým je ústavný súd podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný) je tvrdenie sťažovateľa, že predmetnými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu došlo k porušeniu jeho „*základného práva na spravodlivý proces*“.

Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu, ktorým sú aj zbytočné prietahy v konaní pred všeobecnými súdmi, sa lehota počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2

zákona o ústavnom súde). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 209/09).

Ústavný súd zistil, že namietané konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 6 C 312/94 v spojení s konaním krajského súdu vedeným pod sp. zn. 9 Co 207/2010 bolo právoplatne skončené v časti napadnutej opravným prostriedkom 4. januára 2011.

Keďže jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa, ústavný súd považuje sťažnosť sťažovateľa v tejto časti vo vzťahu k rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu za oneskorene podanú, a preto ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde bez toho, aby sa zaoberal bližšie údajným namietaným porušením jeho práva na spravodlivý proces (bez bližšieho označenia článku medzinárodného dohovoru), pretože sťažovateľ podal sťažnosť až v októbri 2012.

Nad rámec k tomu ústavný súd poznamenáva, že aj keby mal ústavný súd lehotu na podanie sťažnosti proti rozsudku krajského súdu považovať za zachovanú, a to v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (napr. rozsudok ESLP z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 52, 53 a 54)], podľa ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, v tomto prípade vo vzťahu k rozsudku krajského súdu (obdobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, IV. ÚS 58/2011), pri posudzovaní otázky dodržania lehoty na podanie sťažnosti musel vychádzať z doslovného znenia zákona o ústavnom súde a z toho, že ak sťažovateľ uplatnil mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustné, mal namietat vo svojej sťažnosti aj postup dovolacieho súdu, čo však neurobil. Za splnenia uvedenej podmienky aj keby došlo k situácii, že ústavný súd pochybenie v postupe a rozhodnutí dovolacieho súdu nezistí a porušenie práv sťažovateľa

nevysloví, mohol by aj napriek tomu preskúmať súčasne rozhodnutie súdu odvolacieho súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. októbra 2012